

CAN YOU ANSWER THESE QUESTIONS?

1. Describe the circumstances that brought Eliyahu to Horeb.
2. Who was the appointed successor of Eliyahu?
3. Describe the circumstances of how Ahab came into the possession of Naboth's vineyard.
4. Describe the circumstances of the death of Ahab.
5. What was the relationship between Ahab and Jehoshaphat?

This and much more will be addressed in the fourth lecture of this series:
"Elijah (Eliyahu) and the end of the reign of Ahab".

To derive maximum benefit from this lecture, keep these questions in mind as you listen to the lecture and read through the outline. Go back to these questions once again at the end of the lecture and see how well you answer them.

PLEASE NOTE: This outline and source book were designed as a powerful tool to help you appreciate and understand the basis of Jewish History. Although the lectures can be listened to without the use of the outline, we advise you to read the outline to enhance your comprehension. Use it, as well, as a handy reference guide and for quick review.

**This lecture is dedicated to the honor and merit of
Dr. and Mrs. Paul and Meri Zidel and their children.**

THE EPIC OF THE ETERNAL PEOPLE

Presented by Rabbi Shmuel Irons

Series XVII Lecture #4

ELIJAH (*ELIYAHU*) AND THE END OF THE REIGN OF AHAB

I. Eliyahu and the Fall of Ahab

A.

וַיְגַד אַחָאָב לְאִיזָבֵל אֵת כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה אֱלֹהֵיו וְאֵת כָּל אֲשֶׁר הָרַג אֶת כָּל הַנְּבִיאִים בַּחֶרֶב: וַתִּשְׁלַח אִיזָבֵל מַלְאָךְ אֶל אֱלֹהֵיו לֵאמֹר כֹּה יַעֲשׂוּן אֱלֹהִים וְכֹה יוֹסְפוּן כִּי כַעַת מִחַר אָשִׁים אֶת נַפְשְׁךָ כַּנֶּפֶשׁ אֶחָד מֵהֶם: וַיֵּרָא וַיִּקָּם וַיֵּלֶךְ אֶל נַפְשׁוֹ וַיִּבֹא בְּאֵר שֶׁבַע אֲשֶׁר לַיהוּדָה וַיִּנַּח אֶת נַעְרֹ שָׁם: וְהוּא הֵלֶךְ בַּמִּדְבָּר דֶּרֶךְ יוֹם וַיִּבֹא וַיֵּשֶׁב תַּחַת רְתֵם אֶחָד וַיִּשְׁאַל אֶת נַפְשׁוֹ לְמוֹת וַיֹּאמֶר | רַב עֲתָה ד' קַח נַפְשִׁי כִּי לֹא טוֹב אֲנִי מְאֹד: וַיִּשְׁכַּב וַיִּישָׁן תַּחַת רְתֵם אֶחָד וְהִנֵּה זֶה מַלְאָךְ נֹגֵעַ בּוֹ וַיֹּאמֶר לוֹ קוּם אֲכֹל: וַיִּבֹט וְהִנֵּה מִרְאֲשֹׁתָיו עֲגַת רִצְפִים וְצַפְחַת מִים וַיֹּאכַל וַיִּשְׁתֶּ וַיֵּשֶׁב וַיִּשְׁכַּב: וַיֵּשֶׁב מַלְאָךְ ד' | שְׁנֵית וַיִּגַע בּוֹ וַיֹּאמֶר קוּם אֲכֹל כִּי רַב מִמֶּךָ הַדֶּרֶךְ: וַיִּקָּם וַיֹּאכַל וַיִּשְׁתֶּ וַיֵּלֶךְ בְּכַח | הָאֲכִילָה הִיא אַרְבַּעִים יוֹם וְאַרְבַּעִים לַיְלָה עַד הַר הָאֵל-לְהִים חֶרֶב: וַיִּבֹא שָׁם אֶל הַמַּעְרָה וַיֵּלֶן שָׁם וְהִנֵּה דָבָר ד' אֱלֹהֵיו וַיֹּאמֶר לוֹ מָה לָּךְ פֹּה אֱלֹהֵיו: וַיֹּאמֶר קִנְאָתִי לְד' | אֵל-לְהִי צ'-בָאוֹת כִּי עֲזָבוּ בְרִיתְךָ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת מִזְבְּחֶיךָ הָרְסוּ וְאֵת נְבִיאֶיךָ הָרַגוּ בַחֶרֶב וְאוֹתָר אֲנִי לְבִדִי וַיִּבְקְשׂוּ אֶת נַפְשִׁי לְקַחְתָּהּ: וַיֹּאמֶר צָא וְעַמְדַת בְּהָר לְפָנַי ד' וְהִנֵּה ד' עֵבֶר וְרוּחַ גְּדוּלָה וְחִזַּק מִפָּרַק הָרִים וּמִשֶּׁבַר סְלַעִים לְפָנַי ד' לֹא בְרוּחַ ד' וְאַחַר הָרוּחַ רַעַשׁ לֹא בְרַעַשׁ ד': וְאַחַר הָרַעַשׁ אֵשׁ לֹא בָאֵשׁ ד' וְאַחַר הָאֵשׁ קוֹל דְּמָמָה דְקָה: וַיְהִי | כַּשְׁמַע אֱלֹהֵיו וַיֵּלֶט פָּנָיו בְּאֹדְרָתוֹ וַיִּצֵא וַיַּעֲמֵד פֶּתַח הַמַּעְרָה וְהִנֵּה אֱלֹהֵיו קוֹל וַיֹּאמֶר מָה לָּךְ פֹּה אֱלֹהֵיו: וַיֹּאמֶר קִנְאָתִי לְד' | אֵל-לְהִי צ'-בָאוֹת כִּי עֲזָבוּ בְרִיתְךָ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת מִזְבְּחֶיךָ הָרְסוּ וְאֵת נְבִיאֶיךָ הָרַגוּ בַחֶרֶב וְאוֹתָר אֲנִי לְבִדִי וַיִּבְקְשׂוּ אֶת נַפְשִׁי לְקַחְתָּהּ: וַיֹּאמֶר ד' אֱלֹהֵיו לָךְ שׁוּב לְדֶרֶכְךָ מִדְּבָרָה דְמִשְׁקָ וּבָאֵת וּמִשְׁחַת אֶת חִזְאֵל לְמִלְךְ עַל אֲרָם: וְאֵת יְהוּא בֶן נִמְשִׁי תִמְשַׁח לְמִלְךְ עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל יִשְׂרָאֵל וְאֵת אֱלִישָׁע בֶּן שָׁפְט מֵאֲבֵל מַחוּלָה תִמְשַׁח לְנָבִיא תַחְתֶּיךָ: וְהִיא הַנְּמַלֵּט מִחֶרֶב חִזְאֵל יְמִית יְהוּא וְהַנְּמַלֵּט מִחֶרֶב יְהוּא יְמִית אֱלִישָׁע: וְהַשְׂאֲרָתִי בְיִשְׂרָאֵל שְׁבַעֶת אֲלָפִים כָּל הַבְּרַכִּים אֲשֶׁר לֹא כָרְעוּ לְבַעַל וְכָל הַפָּה אֲשֶׁר לֹא נָשַׁק לוֹ: וַיֵּלֶךְ מִשָּׁם וַיִּמְצָא אֶת אֱלִישָׁע בֶּן שָׁפְט וְהוּא חָרַשׁ שָׁנִים עֶשֶׂר צִמְדִים לְפָנָיו וְהוּא בְשָׁנִים הַעֲשָׂר וַיַּעֲבֵר אֱלֹהֵיו אֵלָיו וַיִּשְׁלַךְ אֹדְרָתוֹ אֵלָיו: וַיַּעֲזֹב אֶת הַבֶּקֶר וַיֵּרֶץ אַחֲרָיו אֱלֹהֵיו וַיֹּאמֶר אֲשַׁקֶּה נָא לְאָבִי וּלְאִמִּי וְאֶלְכָה אַחֲרֶיךָ וַיֹּאמֶר לוֹ לָךְ שׁוּב כִּי מָה עָשִׂיתִי לָךְ: וַיֵּשֶׁב מֵאַחֲרָיו וַיִּקַּח אֶת צִמְד הַבֶּקֶר וַיִּזְבְּחֵהוּ וּבְכָלִי הַבֶּקֶר בְּשֵׁלֶם הַבָּשָׂר וַיִּתֵּן לָעָם וַיֹּאכְלוּ וַיִּקָּם וַיֵּלֶךְ אַחֲרָיו אֱלֹהֵיו וַיִּשְׁרַתְהוּ: מַלְכִים יֵט-א-כֹּא

And Ahab told Jezebel all that Elijah had done, and how he had killed all the prophets with the sword. Then Jezebel sent a messenger to Elijah, saying, So let the gods do to me, and more also, if I make not your life as the life of one of them by tomorrow about this time. - And when he saw that, he arose, and went for his life, and came to Beersheba, which belongs to Judah, and left his servant there. - But he himself went a day's journey into the wilderness, and came and sat down under a broom tree; and he requested for himself that he might die; and said, It is enough; now, O L-rd, take away my life; for I am not better than my fathers. - And as he lay and slept under a broom tree, behold, then an angel touched him, and said to him, Arise and eat. And he looked, and, behold, there was a cake baked on the coals, and a jar of water at his head. And he ate and drank, and laid himself down again. And the angel of the L-rd came again the second time, and touched him, and said, Arise and eat; because the journey is too great for you. And he arose, and ate and drank, and went in the strength of that meal forty days and forty nights to Horeb the mount of G-d. - And he came there to a (the) cave, - and lodged there; and, behold, the word of the L-rd came to him, and He said to him, What are you doing here, Elijah? - And he said, I have been very zealous for the L-rd G-d of hosts; for the people of Israel have forsaken Your

covenant, thrown down Your altars, and killed Your prophets with the sword; and I am the only one left; and they seek my life, to take it away. - And He said, Go out, and stand upon the mount before the L-rd. And, behold, the L-rd passed by, and a great and strong wind tore the mountains, and broke in pieces the rocks before the L-rd; but the L-rd was not in the wind; and after the wind an earthquake; but the L-rd was not in the earthquake; And after the earthquake a fire; but the L-rd was not in the fire; and after the fire a still small voice. And it was so, when Elijah heard it that he wrapped his face in his mantle, and went out, and stood in the entrance of the cave. And, behold, there came a voice to him, and said, What are you doing here, Elijah? And he said, I have been very zealous for the L-rd G-d of hosts; because the people of Israel have forsaken Your covenant, thrown down Your altars, and killed Your prophets with the sword; and I am the only one left; and they seek my life, to take it away. And the L-rd said to him, Go, return on your way to the wilderness of Damascus; and when you come, anoint Hazael to be king over Aram; And Jehu the son of Nimshi shall you anoint to be king over Israel; and Elisha the son of Shaphat of Abelmeholah shall you anoint to be prophet in your place. And it shall come to pass, that he who escapes the sword of Hazael shall Jehu slay; and he who escapes from the sword of Jehu shall Elisha slay. Yet I have left me seven thousand in Israel, all the knees which have not bowed to Baal, and every mouth who has not kissed him. - And he departed from there, and found Elisha the son of Shaphat, who was plowing with twelve yoke of oxen before him, and he with the twelfth; and Elijah passed by him, and cast his mantle upon him. - And he left the oxen, and ran after Elijah, and said, Let me, I pray you, kiss my father and my mother, and then I will follow you. And he said to him, Go and come back again; for what have I done to you? - And he returned back from him, and took a yoke of oxen, and slew them, and boiled their flesh with the instruments of the oxen, and gave to the people, and they ate. Then he arose, and went after Elijah, and attended to him. **Kings I 19:1-21**

B.

ובן הַדָּד מֶלֶךְ אֲרָם קִבֵּץ אֶת כָּל חֵילוֹ וּשְׁלֹשִׁים וּשְׁנַיִם מֶלֶךְ אֲתוֹ וְסוּס וּרְכָב וַיַּעַל וַיֵּצֵר עַל שְׁמֵרוֹן וַיִּלְחֶם בָּהֶם: וַיִּשְׁלַח מַלְאָכִים אֶל אַחְזָב מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל הָעֵיטָרָה: וַיֹּאמֶר לוֹ כֹּה אָמַר בֶּן הַדָּד כִּסְפֶךָ וְזִהְבְּךָ לִי הוּא וְנִשְׂיָךְ וּבָנֶיךָ הַטּוֹבִים לִי הֵם: וַיַּעַן מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמֶר כַּדְּבָרֶךָ אֲדֹנָי הַמֶּלֶךְ לָךְ אֲנִי וְכָל אֲשֶׁר לִי: וַיֵּשְׁבוּ הַמַּלְאָכִים וַיֹּאמְרוּ כֹה אָמַר בֶּן הַדָּד לֵאמֹר כִּי שְׁלַחְתִּי אֵלֶיךָ לֵאמֹר כִּסְפֶךָ וְזִהְבְּךָ וְנִשְׂיָךְ וּבָנֶיךָ לִי תִתֶּן: כִּי | אִם כָּעֵת מָחָר אֲשַׁלַּח אֶת עַבְדֵי אֱלֹהֶיךָ וְחִפְשׂוּ אֶת בֵּיתְךָ וְאֶת בְּתִי עַבְדֶיךָ וְהָיָה כָּל מַחְמַד עֵינֶיךָ יִשְׁיִמוּ בַיָּדָם וְלִקְחוּ: וַיִּקְרָא מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל לְכָל זַקְנֵי הָאָרֶץ וַיֹּאמֶר דַּעוּ נָא וּרְאוּ כִי רָעָה זֶה מִבְּקֶשׁ כִּי שְׁלַח אֵלַי לְנִשְׂי וּלְבָנַי וּלְכִסְפִי וּלְזִהְבִי וְלֹא מִנְעַתִי מִמֶּנּוּ: וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו כָּל הַזְּקֵנִים וְכָל הָעָם אֵל תִּשְׁמַע וְלֹא תֵאבֹה: וַיֹּאמֶר לְמַלְאָכָיו בֶּן הַדָּד אָמְרוּ לְאֲדֹנָי הַמֶּלֶךְ כָּל אֲשֶׁר שְׁלַחְתָּ אֵל עַבְדֶיךָ בְּרֹאשׁוֹנָה אֲעִשֶׂה וְהַדְּבָר הַזֶּה לֹא אוֹכַל לַעֲשׂוֹת וַיִּלְכוּ הַמַּלְאָכִים וַיִּשְׁבְּהוּ דְבָר: וַיִּשְׁלַח אֵלָיו בֶּן הַדָּד וַיֹּאמֶר כֹּה יַעֲשׂוֹן לִי אֱלֹהִים וְכֹה יוֹסֵפוּ אִם יִשְׁפַק עֲפָר שְׁמֵרוֹן לְשַׁעֲלִים לְכָל הָעָם אֲשֶׁר בְּרַגְלֵי: וַיַּעַן מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמֶר דַּבְּרוּ אֵל יִתְהַלֵּל חֲגֹר כַּמִּפְתָּח: וַיְהִי כַשְׁמַע אֶת הַדְּבָר הַזֶּה וְהוּא שְׁתָּה הוּא וְהַמְּלָכִים בְּסִכּוֹת וַיֹּאמֶר אֵל עַבְדָּיו שִׁימוּ וַיִּשְׁיִמוּ עַל הָעֵיר: וְהִנֵּה | נִבְיָא אֶחָד נִגַּשׁ אֶל אַחְזָב מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמֶר כֹּה אָמַר ד' הֲרָאִיתָ אֶת כָּל הַקְּהָמוֹן הַגָּדוֹל הַזֶּה הַנְּנִי נִתְּנוּ בְיַדְךָ הַיּוֹם וַיִּדְעַתָּ כִּי אֲנִי ד': וַיֹּאמֶר אַחְזָב בְּמִי וַיֹּאמֶר כֹּה אָמַר ד' בְּנַעֲרֵי שְׂרֵי הַמְּדִינוֹת וַיֹּאמֶר מִי יֹאסֵר הַמְּלַחְמָה וַיֹּאמֶר אֲתָה: וַיִּפְקֹד אֶת נַעֲרֵי שְׂרֵי הַמְּדִינוֹת וַיְהִיו מֵאֲתַם שְׁנַיִם וּשְׁלֹשִׁים וְאַחֲרֵיהֶם פָּקֵד אֶת כָּל הָעָם כָּל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל שִׁבְעַת אֲלָפִים: וַיֵּצְאוּ בַצָּהָרִים וּבֶן הַדָּד שְׁתָּה שְׁכוֹר בְּסִכּוֹת הוּא וְהַמְּלָכִים שְׁלֹשִׁים וּשְׁנַיִם מֶלֶךְ עִזָּר אֲתוֹ: וַיֵּצְאוּ נַעֲרֵי שְׂרֵי הַמְּדִינוֹת בְּרֹאשׁוֹנָה וַיִּשְׁלַח בֶּן הַדָּד וַיִּגִּידוּ לוֹ לֵאמֹר אֲנָשִׁים יֵצְאוּ מִשְׁמֵרוֹן: וַיֹּאמֶר אִם לְשָׁלוֹ יֵצְאוּ תִפְשׂוּם חַיִּים וְאִם לְמַלְחָמָה יֵצְאוּ חַיִּים תִּפְשׂוּם: וְאֵלָה יֵצְאוּ מִן הָעִיר נַעֲרֵי שְׂרֵי הַמְּדִינוֹת וְהַחִיל אֲשֶׁר אַחֲרֵיהֶם: וַיִּכּוּ אִישׁ אִישׁוֹ וַיָּנְסוּ אֲרָם וַיִּרְדְּפֵם יִשְׂרָאֵל וַיִּמְלֹט בֶּן הַדָּד מֶלֶךְ אֲרָם עַל סוּס וּפָרָשִׁים: וַיֵּצֵא מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל וַיִּקֶּד אֶת הַסּוּס וְאֶת הָרְכָב וְהִכָּה בְּאָרֶם מִכָּה גְדוֹלָה: וַיִּגַּשׁ הַנְּבִיא אֶל מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמֶר לוֹ לָךְ הַתְּחִזֵּק וְדַע וּרְאֵה אֶת אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה כִּי לְתִשׁוּבַת הַשָּׁנָה מֶלֶךְ אֲרָם עֲלָה עֲלֶיךָ: מַלְכִים א כ:א-כב

And Ben-Hadad the king of Aram gathered all his army together; and there were thirty two kings with him, and horses, and chariots; and he went up and besieged Samaria, and fought against it. And he sent messengers to Ahab king of Israel to the city, and said to him, Thus said Ben-Hadad, Your silver and your gold is mine; your wives also and your children, even the best, are mine. And the king of Israel answered and said, My lord, O king, according to your saying, I am yours, and all that I have. - And the messengers came again, and said, Thus speaks Ben-Hadad, saying, Although I have sent to you, saying, You shall deliver me your silver, and your gold, and your wives, and your children; Yet I will send my servants to you tomorrow about this time, and they shall search your house, and the houses of your servants; and it shall be, that they shall put in their hand on whatever pleases you (כָּל מַחְמַד עֵינֶיךָ) and take it away. - Then the king of Israel called all the elders of the land, and said, Mark, I pray you, and see how this man seeks mischief; for he sent to me for my wives, and for my children, and for my silver, and for my gold; and I denied him not. And all the elders and all the people said to him, Listen not to him, nor consent. Therefore he said to the messengers of Ben-Hadad, Tell my lord the king, All that you did send for to your servant at the first I will do; but this thing I will not do. - And the messengers departed, and brought back word to him. And Ben-Hadad sent to him, and said, The gods do so to me, and more also, if the dust of Samaria shall suffice for handfuls for all the people who follow me. - And the king of Israel answered and said, Tell him, Let not he who girds on his harness (sword) boast himself as he that takes it off. - And it came to pass, when Ben-Hadad heard this message, while he was drinking, he and the kings in the pavilions (סוכות), that he said to his servants, Set yourselves in array. And they set themselves in array against the city. - And, behold, there came a prophet to Ahab king of Israel, saying, Thus said the L-rd, Have you seen all this great multitude? Behold, I will deliver it to your hand this day; and you shall know that I am the L-rd. - And Ahab said, By whom? And he said, Thus said the L-rd, By the young men of the princes of the provinces. Then he said, Who shall open the battle? And he answered, You. Then he counted the young men of the princes of the provinces, and they were two hundred and thirty two; and after them he counted all the people, all the people of Israel, being seven thousand. - And they went out at noon. But Ben-Hadad was drinking himself drunk in the pavilions, he and the kings, the thirty two kings who helped him. And the young men of the princes of the provinces went out first; and Ben-Hadad sent out, and they told him, saying, There are men coming out from Samaria. And he said, If they come out for peace, take them alive; and if they come out for war, take them alive. And these young men of the princes of the provinces came from the city, and the army which followed them. And they slew every one his man; and the Arameans fled; and Israel pursued them; and Ben-Hadad the king of Aram escaped on a horse with the horsemen. And the king of Israel went out, and struck the horses and chariots, and slew the Arameans with a great slaughter. And the prophet came to the king of Israel, and said to him, Go, strengthen yourself, and mark, and see what you do; for at the return of the year the king of Aram will come up against you. **Kings I 20:1-22**

2) אמר רבי יוחנן: מפני מה זכה אחאב למלכות עשרים ושתים שנה מפני שכיבד את התורה שניתנה בעשרים ושתים אותיות. שנאמר (מלכים א' כ') וישלח מלאכים אל אחאב מלך ישראל העירה ויאמר לו כה אמר בן הדד כספך וזהבך לי הוא ונשיך ובניך הטובים לי הם . . . כי אם כעת מחר אשלח את עבדי אליך וחפשו את ביתך ואת בתי עבדיך והיה כל מחמד עיניך ישימו בידם ולקחו . . . ויאמר למלאכי בן הדד אמרו לאדני המלך כל אשר שלחת אל עבדך בראשונה אעשה והדבר הזה לא אוכל לעשות. מאי מחמד עיניך, לאו ספר תורה דילמא עבודה זרה. לא סלקא דעתך, דכתיב (מלכים א' כ') ויאמרו אליו כל הזקנים וכל העם אל תשמע ואל תאבה ודילמא סבי דבהתא הוו מי לא כתיב (שמואל ב' י"ז) ויישר הדבר בעיני אבשלם ובעיני כל זקני ישראל ואמר רב יוסף: סבי דבהתא. התם לא כתיב וכל העם, הכא כתיב וכל העם, דאי אפשר דלא הוו בהון צדיקי. וכתיב

(מלכים א' י"ט) והשארתי בישראל שבעת אלפים כל הברכים אשר לא כרעו לבעל וכל הפה אשר לא נשק לו. סנהדרין קב:

R. Yohanan said: Why did Ahab merit royalty for twenty-two years? Because he honored the Torah, which was given in twenty-two letters, as it is written (Kings II 20:3,6,9), "And he sent messengers to Ahab king of Israel into the city, and said unto him, Thus said Ben-hadad, Your silver and your gold is mine; your wives also and your children, even the best, are mine . . . Yet will I send my servants to you tomorrow at this time, and they shall search your house, and the houses of your servants; and it shall be, that whatever pleases you, they shall put in their hand, and take it away . . . Wherefore he said unto the messengers of Ben-hadad, Tell my lord the king, all that you have sent for to your servant at the first I will do; but this thing I may not do." Now what is meant by "whatever pleases you (lit. whatsoever is pleasant in your eyes)"? Surely the Scroll of the Torah! But perhaps [this refers to] an idol? You cannot think so, because it is written, "And all the leaders and all the people said unto him, Listen not unto him, nor consent." But perhaps they were evil elders? Is it not written (Samuel II 17:4), "And the saying pleased Absalom well, and all the elders of Israel"? Whereon R. Yosef commented: They were evil elders? There "and all the people" is not stated, while here it is written, "and all the people," and it is impossible that there were no righteous among them, for it is written (Kings I 19:18), "Yet I have left seven thousand in Israel, all the knees which have not bowed unto Baal, and every mouth which has not kissed him." **Sanhedrin 102b**

C.

ועבדי מלך ארם אמרו אליו אלהי הרים אלהיהם על כן חזקו ממנו ואולם נלחם אתם במישור אם לא נחזק מהם: ואת הדבר הזה עשה הסר המלכים איש ממקומו ושם פחות תחיתיהם: ואתה תמנה לך | חיל כחיל הנפל מאותך וסוס פסוס | ורכב כרכב ונלחמה אותם במישור אם לא נחזק מהם וישמע לקלם ויעש כן: ויהי לתשובת השנה ויפקד בן הדד את ארם ויעל אפקה למלחמה עם ישראל: ובני ישראל התפקדו וכלפלו וילכו לקראתם ויחנו בני ישראל נגדם כשני חשפי עזים וארם מלאו את-הארץ: ויגש איש הא-להים ויאמר אל מלך ישראל ויאמר כה אמר ד' יען אשר אמרו ארם א-להי הרים ד' ולא א-להי עמקים הוא ונתת את כל ההמון הגדול הזה בידך וידעתם כי אני ד': ויחנו אלה נכח אלה שבעת ימים ויהי | ביום השביעי ותקרב המלחמה ויכו בני ישראל את ארם מאה אלף רגלי ביום אחד: וינסו הנותרים | אפקה אל העיר ותפל החומה על עשרים ושבעה אלף איש הנותרים וכן הדד נס ויבא אל העיר חדר בחדר: ויאמרו אליו עבדיו הנה נא שמענו כי מלכי בית ישראל כי מלכי חסד הם נשימה נא שקים במתנינו וחבלים בראשנו ונצא אל מלך ישראל אולי יחיה את נפשך: ויחגרו שקים במתניהם וחבלים בראשיהם ויבאו אל מלך ישראל ויאמרו עבדך בן הדד אמר תחי נא נפשי ויאמר העודנו חי אחי הוא: והאנשים ינחשו וימחרו ויחלטו הממנו ויאמרו אחיך בן הדד ויאמר באו קחהו ויצא אליו בן הדד ויעלהו על המרכבה: ויאמר אליו הערים אשר לקח אבי מאת אביך אשיב וחוצות תשים לך בדמשק כאשר שם אבי בשמרון ואני בבגדית אשלחך ויכרת לו ברית וישלחהו: ואיש אחד מבני הנביאים אמר אל רעהו בדבר ד' הכיני נא וימאן האיש להכתו: ויאמר לו יען אשר לא שמעת בקול ד' הנך הולך מאתי והכף האריה וילך מאצלו וימצאהו האריה ויכהו: וימצא איש אחר ויאמר הכיני נא ויכהו האיש הכה ופצע: וילך הנביא ויעמד למלך על הדרך ויתחפש באפר על עיניו: ויהי המלך עבר והוא צעק אל המלך ויאמר עבדך | יצא בקרב המלחמה והנה איש סר ויבא אלי איש ויאמר שמר את האיש הזה אם הפקד ויהי נפשך תחת נפשו או כפר כסף תשקול: ויהי עבדך עשה הנה והנה והוא אינו ויאמר אליו מלך ישראל כן משפטך אתה חרצת: וימחר ויסר את האפר מעלי עיניו ויכר אתו מלך ישראל כי מהנביאים הוא: ויאמר אליו כה אמר ד' יען שלחת את איש חרמי מיד ויהי נפשך תחת נפשו ועמד תחת עמו: וילך מלך ישראל על ביתו סר וזעף ויבא שמרונה: מלכים א כג-מג

And the servants of the king of Aram said to him, Their gods are gods of the hills; therefore they were stronger than we; but let us fight against them in the plain, and surely we shall be stronger than they. And do this thing, Take the kings away, every man from his place, and put captains in their places; - And muster an army, like the army that you have lost, horse for horse, and chariot for chariot; and we will fight against them in the plain, and surely we shall be stronger than they. And he listened to their voice, and did so. And it came to pass at the return of the year, that Ben-Hadad mustered the Arameans, and went up to Aphek, to fight against Israel. And the people of Israel were mustered, and were provisioned, and went against them; and the people of Israel camped before them like two little flocks of goats; but the Arameans filled the country. And there came a man of G-d, and spoke to the king of Israel, and said, Thus said the L-rd, Because the Arameans have said, The L-rd is G-d of the hills, but he is not G-d of the valleys, therefore will I deliver all this great multitude to your hand, and you shall know that I am the L-rd. And they camped one opposite the other seven days. And so it was, that in the seventh day the battle was joined; and the people of Israel slew of the Arameans a hundred thousand foot soldiers in one day. But the rest fled to Aphek, to the city; and there a wall fell upon twenty seven thousand of the men who were left. And Ben-Hadad fled, and came to the city, to an inner chamber. And his servants said to him, Behold now, we have heard that the kings of the house of Israel are merciful kings; let us, I beg you, put sackcloth on our loins, and ropes upon our heads, and go out to the king of Israel; perhaps he will save your life. And they girded sackcloth on their loins, and put ropes on their heads, and came to the king of Israel, and said, Your servant Ben-Hadad said, I beg you, let me live. And he said, Is he still alive? He is my brother. And the men took it for a good sign, and they quickly took it up from him; and they said, Your brother Ben-Hadad. Then he said, Go, bring him. Then Ben-Hadad came forth to him; and he caused him to come up into the chariot. And Ben-Hadad said to him, The cities, which my father took from your father, I will restore; and you shall make streets for you in Damascus, as my father made in Samaria. Then said Ahab, I will send you away with this covenant. And he made a covenant with him, and sent him away. And a certain man of the sons of the prophets - said to his neighbor in the word of the L-rd, Strike me, I beg you. And the man refused to strike him. Then said he to him, Because you have not obeyed the voice of the L-rd, behold, as soon as you are departed from me, a lion shall kill you. And as soon as he was departed from him, a lion found him, and killed him. - Then he found another man, and said, Strike me, I pray you. And the man struck him, so that in striking he wounded him. - And the prophet departed, and waited for the king by the way, and disguised himself with a veil upon his face. And as the king passed by, he cried to the king; and he said, Your servant went out into the midst of the battle; and, behold, a man turned aside, and brought a man to me, and said, Guard this man; if by any means he is missing, then shall your life be for his life, or else you shall pay a talent of silver. And as your servant was busy here and there, he was gone. And the king of Israel said to him, So shall your judgment be; you yourself have decided it. And he hastened, and took the veil away from his face; and the king of Israel discerned that he was of the prophets. And he said to him, Thus said the L-rd, Because you have let go from your hand a man whom I have appointed to destruction, therefore your life shall go for his life, and your people for his people. And the king of Israel went to his house sullen and displeased, and came to Samaria. **Kings I 20:23-43**

D.

(1) וַיְהִי אַחֲרֵי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה כָּרַם הָיָה לְנָבוֹת הַיִּזְרְעֵאלִי אֲשֶׁר בְּיִזְרְעֵאל אֶצֶל הַיַּכֵּל אַחָאָב מֶלֶךְ שְׁמֶרוֹן; וַיְדַבֵּר אַחָאָב אֶל נָבוֹת | לֵאמֹר תִּנְנֵה לִי אֶת כַּרְמֶךָ וַיְהִי לִי לְגֵן יֶרֶק כִּי הוּא קְרוֹב אֶצֶל בֵּיתִי וְאַתְּנָה לְךָ תַּחֲתֵיו כָּרַם טוֹב מִמֶּנּוּ אִם טוֹב בְּעֵינֶיךָ אֲתַנְּנָה לְךָ כֶּסֶף מְחִיר זֶה; וַיֹּאמֶר נָבוֹת אֶל אַחָאָב חֲלִילָה לִי מִדְּמַתְתִּי אֶת נַחֲלַת אֲבֹתַי לְךָ: וַיָּבֵא אַחָאָב אֶל בֵּיתוֹ סוֹר וְזָעַף עַל הַדְּבָר אֲשֶׁר דִּבֶּר אֵלָיו נָבוֹת הַיִּזְרְעֵאלִי וַיֹּאמֶר לֹא אֶתֵּן לְךָ אֶת נַחֲלַת אֲבוֹתַי וַיִּשְׁכַּב עַל מִטָּתוֹ וַיִּסַּב אֶת פָּנָיו וְלֹא אָכַל לֶחֶם: וַתָּבֵא

אֱלֹהֵי אִיזְבֵּל אֲשֶׁתוֹ וַתְּדַבֵּר אֵלָיו מַה זֶה רוּחְךָ סָרָה וְאֵינְךָ אֹכֵל לֶחֶם: וַיְדַבֵּר אֵלָיָה כִּי אֲדַבֵּר אֶל נְבוֹת הַיִּזְרְעֵאלִי וְאָמַר לוֹ תְנֵה לִּי אֵת כַּרְמְךָ בְּכֶסֶף אוֹ אִם חֲפִץ אַתָּה אֶתְנֶה לְךָ כָרֶם תַּחֲתָיו וַיֹּאמֶר לֹא אֶתֵּן לְךָ אֵת כַּרְמִי: וַתֹּאמֶר אֵלָיו אִיזְבֵּל אֲשֶׁתוֹ אַתָּה עַתָּה תַעֲשֶׂה מְלוּכָה עַל יִשְׂרָאֵל קוּם אֲכַל לֶחֶם וְיִטֵּב לְפָךְ אֲנִי אֶתֵּן לְךָ אֵת כָּרֶם נְבוֹת הַיִּזְרְעֵאלִי: וַתִּכְתֹּב סְפָרִים בְּשֵׁם אַחָאָב וַתַּחֲתֶם בַּחֲתָמוֹ וַתִּשְׁלַח סְפָרִים אֶל הַזְּקֵנִים וְאֶל הַחֹרִים אֲשֶׁר בְּעִירוֹ הַיֹּשְׁבִים אֵת נְבוֹת: וַתִּכְתֹּב בְּסְפָרִים לֵאמֹר קְרָאוּ צוּם וְהוֹשִׁיבוּ אֵת נְבוֹת בְּרֹאשׁ הָעָם: וְהוֹשִׁיבוּ שְׁנַיִם אֲנָשִׁים בְּנֵי בְלִיעֵל נֶגְדוֹ וַיַּעֲדוּהוּ לֵאמֹר בְּרַכְתָּ אֱ-לֹהִים וּמִלְךָ וְהוֹצִיאָהוּ וְסִקְלָהוּ וַיָּמָת: וַיַּעֲשׂוּ אֲנָשִׁי עִירוֹ הַזְּקֵנִים וְהַחֹרִים אֲשֶׁר הַיֹּשְׁבִים בְּעִירוֹ כַּאֲשֶׁר שָׁלְחָה אֵלֵיהֶם אִיזְבֵּל כַּאֲשֶׁר כָּתוּב בְּסְפָרִים אֲשֶׁר שָׁלְחָה אֵלֵיהֶם: קְרָאוּ צוּם וְהוֹשִׁיבוּ אֵת נְבוֹת בְּרֹאשׁ הָעָם: וַיָּבֹאוּ שְׁנֵי הָאֲנָשִׁים בְּנֵי בְלִיעֵל וַיֵּשְׁבוּ נֶגְדוֹ וַיַּעֲדוּהוּ אֲנָשִׁי הַבְּלִיעֵל אֵת נְבוֹת נֶגְד׃ הָעָם לֵאמֹר בְּרַךְ נְבוֹת אֱ-לֹהִים וּמִלְךָ וַיִּצְאָהוּ מִחוּץ לְעִיר וַיִּסְקְלָהוּ בְּאֲבָנִים וַיָּמָת: וַיִּשְׁלַחוּ אֶל אִיזְבֵּל לֵאמֹר סִקַּל נְבוֹת וַיָּמָת: וַיְהִי כַשְׁמַע אִיזְבֵּל כִּי סִקַּל נְבוֹת וַיָּמָת וַתֹּאמֶר אִיזְבֵּל אֶל אַחָאָב קוּם רֵשׁ אֵת כָּרֶם | נְבוֹת הַיִּזְרְעֵאלִי אֲשֶׁר מֵאֵן לָתֵת לְךָ בְּכֶסֶף כִּי אֵין נְבוֹת חַי כִּי מָת: וַיְהִי כַשְׁמַע אַחָאָב כִּי מָת נְבוֹת וַיִּקַּם אַחָאָב לָרֹדֵת אֶל כָּרֶם נְבוֹת הַיִּזְרְעֵאלִי לְרִשְׁתּוֹ: וַיְהִי דְבַר ד' אֶל אֱלֹהָיו הַתְּשִׁבִי לֵאמֹר: קוּם רֵד לְקִרְיַת אַחָאָב מִלְךָ יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בְּשֹׁמְרוֹן הִנֵּה בְּכָרֶם נְבוֹת אֲשֶׁר יָרַד שָׁם לְרִשְׁתּוֹ: וּדְבַרְתָּ אֵלָיו לֵאמֹר כֹּה אָמַר ד' הֲרִצְחָתָ וְגַם יָרַשְׁתָּ וּדְבַרְתָּ אֵלָיו לֵאמֹר כֹּה אָמַר ד' בְּמָקוֹם אֲשֶׁר לָקְחוּ הַכְּלָבִים אֵת דָּם נְבוֹת יִלְקוּ הַכְּלָבִים אֵת דַּמְךָ גַּם אַתָּה: וַיֹּאמֶר אַחָאָב אֶל אֱלֹהָיו הַמְּצַאֲתָנִי אֵיבִי וַיֹּאמֶר מְצַאֲתִי יַעֲזֵן הַתְּמַכְרֵךְ לַעֲשׂוֹת הָרַע בְּעֵינַי ד': הַנְּנִי מִבֵּית אֱלֹהֵי רַעָה וּבְעֵרְתִי אַחֲרֵיךָ וְהִכְרַתִּי לְאַחָאָב מִשְׁתֵּיךָ בְּקִיר וְעִצוֹר וְעִזּוֹב בְּיִשְׂרָאֵל: וַנִּתְתִּי אֵת בֵּיתְךָ כְּבֵית יָרְבֵּעַם בֶּן נִבְט וּכְבֵית בַּעֲשָׂא בֶן אַחִיָּה אֶל הַכְּעַס אֲשֶׁר הִכְעַסְתָּ וַתַּחֲטֹא אֵת יִשְׂרָאֵל: וְגַם לְאִיזְבֵּל דְּבַר ד' לֵאמֹר הַכְּלָבִים יֵאָכְלוּ אֵת אִיזְבֵּל בַּחֹל יִזְרְעֵאל: הַמָּת לְאַחָאָב בְּעִיר יֵאָכְלוּ הַכְּלָבִים וְהַמָּת בַּשָּׂדֶה יֵאָכְלוּ עוֹף הַשָּׁמַיִם: רַק לֹא הָיָה כְּאַחָאָב אֲשֶׁר הַתְּמַכֵּר לַעֲשׂוֹת הָרַע בְּעֵינַי ד' אֲשֶׁר הִסְתָּה אֹתוֹ אִיזְבֵּל אֲשֶׁתוֹ: וַיִּתְעַב מְאֹד לְלָכֵת אַחֲרַי הַגְּלָלִים כְּכֹל אֲשֶׁר עָשׂוּ הָאֲמָרִי אֲשֶׁר הוֹרִישׁ ד' מִפְּנֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל: וַיְהִי כַשְׁמַע אַחָאָב אֵת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וַיִּקְרַע בְּגָדָיו וַיִּשֹׁם שָׁק עַל בְּשׂוֹרוֹ וַיִּצְוֶם וַיִּשְׁכַּב בַּשָּׁק וַיְהִלֵּךְ אֹט: וַיְהִי דְבַר ד' אֶל אֱלֹהָיו הַתְּשִׁבִי לֵאמֹר: הֲרִאִיתָ כִּי נִכְנַע אַחָאָב מִלְּפָנַי יַעֲזֵן כִּי נִכְנַע מִפְּנֵי לֹא אָבִיא הָרַעָה בְּיָמָיו בְּיָמֵי בְנָו אָבִיא הָרַעָה עַל בֵּיתוֹ: מַלְכִים א כֹּא-כֹט

And it came to pass after these things, that Naboth the Jezreelite had a vineyard, which was in Jezreel, near the palace of Ahab king of Samaria. - And Ahab spoke to Naboth, saying, Give me your vineyard, that I may have it for a vegetable garden, because it is near to my house; and I will give you for it a better vineyard than it; or, if it seems good to you, I will give you its worth in money. And Naboth said to Ahab, The L-rd forbid it me, that I should give the inheritance of my fathers to you. - And Ahab came to his house sullen and displeased because of the word which Naboth the Jezreelite had spoken to him; for he had said, I will not give you the inheritance of my fathers. And he laid him down upon his bed, and turned away his face, and would eat no bread. But Jezebel his wife came to him, and said to him, Why is your spirit so sad, that you eat no bread? And he said to her, Because I spoke to Naboth the Jezreelite, and said to him, Give me your vineyard for money; or else, if it pleases you, I will give you another vineyard for it; and he answered, I will not give you my vineyard. - And Jezebel his wife said to him, Do you now govern the kingdom of Israel? Arise, and eat bread, and let your heart be merry; I will give you the vineyard of Naboth the Jezreelite. And she wrote letters in Ahab's name, and sealed them with his seal, and sent the letters to the elders and to the nobles who were in his city, living with Naboth. And she wrote in the letters, saying, Proclaim a fast, and set Naboth at the head of the people; And set two worthless men before him, to bear witness against him, saying, You blasphemed against G-d and the king. And then carry him out, and stone him, that he may die. - And the men of his city, the elders and the nobles who were the inhabitants in his city, did as Jezebel had sent to them, and as it was written in the letters which she had sent to them. They proclaimed a fast, and set Naboth at the head of the people. And there came in two

worthless men, and (sat) set them before him; and the worthless men testified against him, against Naboth, in the presence of the people, saying, Naboth blasphemed against G-d and the king. Then they carried him out from the city, and stoned him with stones, and he died. Then they sent to Jezebel, saying, Naboth was stoned, and is dead. And it came to pass, when Jezebel heard that Naboth was stoned, and was dead, that Jezebel said to Ahab, Arise, take possession of the vineyard of Naboth the Jezreelite, which he refused to give you for money; for Naboth is not alive, but dead. And it came to pass, when Ahab heard that Naboth was dead, that Ahab rose up to go down to the vineyard of Naboth the Jezreelite, to take possession of it. And the word of the L-rd came to Elijah the Tishbite, saying, Arise, go down to meet Ahab king of Israel, who is in Samaria; behold, he is in the vineyard of Naboth, where he has gone down to possess it. And you shall speak to him, saying, Thus said the L-rd, Have you killed, and also taken possession? And you shall speak to him, saying, Thus said the L-rd, In the place where dogs licked the blood of Naboth shall dogs lick your own blood. And Ahab said to Elijah, Have you found me, O my enemy? - And he answered, I have found you; because you have given yourself to work evil in the sight of the L-rd. - Behold, I will bring evil upon you, and will take away your posterity, and will cut off from Ahab every one who urinates against the wall, and he who is shut up and he who is left free in Israel, And will make your house like the house of Jeroboam the son of Nebat, and like the house of Baasha the son of Ahijah, for the provocation with which you have provoked Me to anger, and made Israel sin. And of Jezebel also spoke the L-rd, saying, The dogs shall eat Jezebel by the wall of Jezreel. He who dies of Ahab in the city the dogs shall eat; and he who dies in the field shall the birds of the air eat. - But there was none like to Ahab, who gave himself to work wickedness in the sight of the L-rd, whom Jezebel his wife incited. And he did very abominably in following idols, according to all things as did the Amorites, whom the L-rd cast out before the people of Israel. - And it came to pass, when Ahab heard those words, that he tore his clothes, and put sackcloth upon his flesh, and fasted, and lay in sackcloth, and went softly (barefoot). And the word of the L-rd came to Elijah the Tishbite, saying, Do you see how Ahab humbles himself before Me? Because he humbles himself before Me, I will not bring the evil in his days; but in his son's days will I bring the evil upon his house. **Kings I 21:1-29**

(2) ומנא לן דלא אתי לעלמא דאתי דכתיב (מלכים א' כ"א) והכרתי לאחאב משתינ בקיר ועצור ועזוב בישראל. עצור בעולם הזה, ועזוב לעולם הבא. סנהדרין קב:

How do we know that [Ahab] will not enter the future world? From the verse (Kings I 21:21), "And I will cut off from Ahab him that urinates against the wall, him that is shut up and forsaken in Israel," shut up [implies] in this world; forsaken, in the next. **Sanhedrin 102b**

E.

(1) וישבו שלש שנים אין מלחמה בין ארם ובין ישראל: ויהי בשנה השלישית וירד יהושפט מלך יהודה אל מלך ישראל: ויאמר מלך ישראל אל עבדיו הידעתם כי לנו רמת גלעד ואנחנו מחשים מקחת אתה מיד מלך ארם: ויאמר אל יהושפט התלך אתי למלחמה רמת גלעד ויאמר יהושפט אל מלך ישראל כמוני כמוך כעמי כעמך כסוסי כסוסך: ויאמר יהושפט אל מלך ישראל דרש נא כיום את דבר ד': ויקבץ מלך ישראל את הנביאים כארבע מאות איש ויאמר אלהם האלף על רמת גלעד למלחמה אם אהדל ויאמרו עלה ויתן אדני ביד המלך: ויאמר יהושפט האין פה נביא לד' עוד ונדרשה מאותו: ויאמר מלך ישראל אל יהושפט עוד איש אחד לדרש את ד' מאתו ואני שנאתיו כי לא יתנבא עלי טוב כי אם רע מיכיהו בן ימלה ויאמר יהושפט אל יאמר המלך כן: ויקרא מלך ישראל אל סריס אחד ויאמר מהרה מיכיהו בן ימלה: ומלך ישראל ויהושפט מלך יהודה ישבים איש על כסאו מלבשים בגדים בגרן פתח שער שמרון וכל הנביאים מתנבאים לפניהם: ויעש לו צדקיהו בן פנענה קרני ברזל ויאמר כה אמר ד' באלה תנגח את ארם עד פלתם: וכל הנביאים נבאים כן לאמר עלה רמת

גִּלְעָד וְהַצִּלַח וַנִּתֵּן ד' בְּיַד הַמֶּלֶךְ: וְהַמְלָאךְ אֲשֶׁר הִלֵּךְ | לְקָרָא מִיְכִיָּהוּ דְּבַר אֱלֹהֵי יְהוָה נָא דְּבַרֵּי הַנְּבִיאִים פֶּה אֶחָד טוֹב אֶל הַמֶּלֶךְ יְהִי נָא דְּכַרְךָ כְּדָבַר אֶחָד מֵהֶם וְדַבֵּרְתָּ טוֹב: וַיֹּאמֶר מִיְכִיָּהוּ חֵי ד' כִּי אַתְּ אֲשֶׁר יֹאמַר ד' אֵלֵי אַתּוּ אֲדַבֵּר: וַיָּבֹאוּ אֶל הַמֶּלֶךְ וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ אֱלֹהֵי מִיְכִיָּהוּ הַנִּלְךְ אֶל רַמַת גִּלְעָד לְמַלְחָמָה אִם נִחְדַּל וַיֹּאמֶר אֱלֹהֵי עֲלֵה וְהַצִּלַח וַנִּתֵּן ד' בְּיַד הַמֶּלֶךְ: וַיֹּאמֶר אֱלֹהֵי הַמֶּלֶךְ עַד כַּמָּה פְּעָמִים אֲנִי מִשְׁבַּעְךָ אֲשֶׁר לֹא תִדְבַר אֵלַי רַק אָמַת בְּשֵׁם ד': וַיֹּאמֶר רְאִיתִי אֶת כָּל יִשְׂרָאֵל נֹפְצִים אֶל הַהָרִים כְּצֹאן אֲשֶׁר אֵין לָהֶם רֹעֵה וַיֹּאמֶר ד' לֹא אֲדַנִּים לְאֵלֶּה יִשׁוּבוּ אִישׁ לְבֵיתוֹ בְּשָׁלוֹ: וַיֹּאמֶר מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל אֶל יְהוֹשָׁפָט הַלּוֹא אֲמַרְתִּי אֵלֶיךָ לּוֹא יִתְנַבֵּא עָלַי טוֹב כִּי אִם רַע: וַיֹּאמֶר לְכֵן שְׁמַע דְּבַר ד' רְאִיתִי אֶת ד' יֹשֵׁב עַל כְּסֹאוֹ וְכָל צְבָא הַשָּׁמַיִם עִמָּד עָלָיו מִיְמִינוֹ וּמִשְׁמָאלוֹ: וַיֹּאמֶר ד' מִי יִפְתָּה אֶת אַחָב וַיַּעַל וַיִּפֹּל בְּרַמַת גִּלְעָד וַיֹּאמֶר זֶה בְּכַה וְזֶה אֲמַר בְּכַה: וַיֵּצֵא הַרוּחַ וַיַּעֲמֵד לִפְנֵי ד' וַיֹּאמֶר אֲנִי אֶפְתְּנֻהּ וַיֹּאמֶר ד' אֱלֹהֵי בְּמָה: וַיֹּאמֶר אֲצֵא וְהִייתִי רוּחַ שְׁקֵר בְּפִי כָּל נְבִיאָיו וַיֹּאמֶר תִּפְתָּה וְגַם תּוֹכַל צֵא וְעֲשֵׂה כֵן: וְעַתָּה הֲנִיחָה נָתַן ד' רוּחַ שְׁקֵר בְּפִי כָּל נְבִיאֶיךָ אֵלֶּה וְד' דְּבַר עָלֶיךָ רֹעֵה: וַיִּגַּשׁ צְדַקְיָהוּ בֶן כְּנַעֲנָה וַיִּכְּה אֶת מִיְכִיָּהוּ עַל הַלְּחִי וַיֹּאמֶר אֵי זֶה עֹבֵר רוּחַ ד' מֵאֵתִי לְדַבֵּר אוֹתֶיךָ: וַיֹּאמֶר מִיְכִיָּהוּ הִנֵּךְ רֹאֶה בַיּוֹם הַהוּא אֲשֶׁר תִּבְא חֶדֶר בְּחֶדֶר לְהַחֲבֹה: וַיֹּאמֶר מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל קַח אֶת מִיְכִיָּהוּ וְהַשִּׁיבֵהוּ אֶל אֲמֹן שׁוֹר הָעִיר וְאֶל יוֹאָשׁ בֶּן הַמֶּלֶךְ: וְאֲמַרְתָּ כֹּה אָמַר הַמֶּלֶךְ שִׁימוּ אֶת זֶה בֵּית הַכְּלָא וְהֵאכִילֵהוּ לְחֵם לְחֵץ וּמִים לְחֵץ עַד בֹּאֵי בְּשָׁלוֹ: וַיֹּאמֶר מִיְכִיָּהוּ אִם שׁוֹב תִּשׁוּב בְּשָׁלוֹ לֹא דְּבַר ד' בִּי וַיֹּאמֶר שְׁמַעוּ עַמִּים כָּלֶם: מַלְכִים א כב:א-כח

And they continued three years without war between Aram and Israel. - And it came to pass in the third year, that Jehoshaphat the king of Judah came down to the king of Israel. - And the king of Israel said to his servants, Know you that Ramoth in Gilead is ours, and we keep quiet, and take it not from the hand of the king of Aram? And he said to Jehoshaphat, Will you go with me to battle at Ramoth-Gilead? And Jehoshaphat said to the king of Israel, I am as you are, my people as your people, my horses as your horses. And Jehoshaphat said to the king of Israel, Inquire, I beg you, at the word of the L-rd today. - Then the king of Israel gathered the prophets together, about four hundred men, and said to them, Shall I go against Ramoth-Gilead to battle, or shall I forbear? And they said, Go up; for the L-rd shall deliver it to the hand of the king. And Jehoshaphat said, Is there not here a prophet of the L-rd besides, that we might inquire of him? - And the king of Israel said to Jehoshaphat, There is still one man, Micaiah the son of Imlah, by whom we may inquire of the L-rd; but I hate him; for he does not prophesy good concerning me, but evil. And Jehoshaphat said, Let not the king say so. Then the king of Israel called an officer, and said, Bring here quickly Micaiah the son of Imlah. And the king of Israel and Jehoshaphat the king of Judah sat each on his throne, having put on their robes, in a threshing floor in the entrance of the gate of Samaria; and all the prophets prophesied before them. And Zedekiah the son of Kenaanah made himself horns of iron; and he said, Thus said the L-rd, With these shall you push the Arameans, until you have consumed them. And all the prophets prophesied so, saying, Go up to Ramoth-Gilead, and triumph; for the L-rd shall deliver it to the king's hand. And the messenger who went to call Micaiah spoke to him, saying, Behold now, the words of the prophets declare good to the king with one mouth; let your word, I beg you, be like the word of one of them, and speak that which is good. And Micaiah said, As the L-rd lives, what the L-rd said to me, that will I speak. And he came to the king. And the king said to him, Micaiah, shall we go against Ramoth-Gilead to battle, or shall we forbear? And he answered him, Go, and triumph; for the L-rd shall deliver it to the hand of the king. - And the king said to him, How many times shall I adjure you that you tell me nothing but that which is true in the name of the L-rd? And he said, I saw all Israel scattered upon the hills, as sheep that have not a shepherd; and the L-rd said, These have no master; let them return every man to his house in peace. And the king of Israel said to Jehoshaphat, Did I not tell you that he would prophesy no good concerning me, but evil? And he said, Hear you therefore the word of the L-rd; I saw the L-rd sitting on His throne, and all the host of heaven standing by Him on His right hand and on His left. And the L-rd said, Who shall persuade Ahab, that he may go up and fall at Ramoth-Gilead? And one said

on this manner, and another said on that manner. And there came forth a spirit, and stood before the L-rd, and said, I will persuade him. And the L-rd said to him, With what? And he said, I will go forth, and I will be a lying spirit in the mouth of all his prophets. And he said, You shall persuade him, and prevail also; go forth, and do so. And therefore, behold, the L-rd has put a lying spirit in the mouth of all these your prophets, and the L-rd has spoken evil concerning you. - But Zedekiah the son of Kenaanah went near, and struck Micaiah on the cheek, and said, Which way went the spirit of the L-rd from me to speak to you? - And Micaiah said, Behold, you shall see in that day, when you shall go into an inner chamber to hide yourself. - And the king of Israel said, Take Micaiah, and carry him back to Amon the governor of the city, and to Joash the king's son; And say, Thus said the king, Put this fellow in the prison, and feed him with scant bread and with scant water, until I return in peace. And Micaiah said, If you return at all in peace, the L-rd has not spoken by me. And he said, Listen, O people, every one of you. **Kings I 22:1-28**

(2) אמר רבי יעקב בריה דבת יעקב: כל שחבירו נענש על ידו אין מכניסין אותו במחיצתו של הקדוש ברוך הוא. מנלן אילימא משום דכתיב (מלכים א כב) ויאמר ד' מי יפתה את אחאב ויעל ויפל ברמת גלעד ויאמר זה בכה וזה אמר בכה ויצא הרוח ויעמד לפני ד' ויאמר אני אפתנו וגו' ויאמר אצא והייתי רוח שקר בפי כל נביאיו ויאמר תפתה וגם תוכל צא ועשה כן. ואמרין: מאי רוח אמר רבי יוחנן: זה רוחו של נבות. ומאי צא אמר רב: צא ממחיצתי. ודילמא התם היינו טעמא, דכתיב (תהלים קא) דבר שקרים לא יכון. שבת קמט:

R. Yaakov son of Yaakov's daughter also said: He through whom his neighbor is punished is not permitted to enter within the barrier [precincts] of the Holy One, blessed be He. How do we know this? Shall we say, because it is written (Kings I 22:20), "And the L-rd said, Who shall persuade Ahab, that he may go up and fall at Ramoth-gilead? And one said on this manner; and another said on that manner. And there came forth a spirit, and stood before the L-rd, and said, I will persuade him. And the L-rd said to him, With what? And he said, I will go forth, and I will be a lying spirit in the mouth of all his prophets. And He said, You shall persuade him, and prevail also; go forth, and do so." Now we discussed, What spirit is meant? And R. Yohanan answered: The spirit of Naboth the Jezreelite. And what does "go forth" mean? Said Rav, "Go forth from within My precincts!" But perhaps this is the reason, [viz.,] because it is written (Psalms 101:7), "He that speaketh falsehood shall not be established before Mine eyes"? **Shabbos 149b**

(3) המתנבא מה שלא שמע. כגון צדקיה בן כנענה, דכתיב (דברי הימים ב' י"ח) ויעש לו צדקיהו בן כנענה קרני ברזל, מאי הוה ליה למעבד? רוח נבות אטעיתה, דכתיב (מלכים א' כ"ב) ויאמר ד' מי יפתה את אחאב ויעל ויפל ברמת גלעד. . . ויצא הרוח ויעמד לפני ד' ויאמר אני אפתנו ויאמר . . . תפתה וגם תוכל צא ועשה כן. אמר רב יהודה: מאי צא ממחיצתי. מאי רוח? - אמר רבי יוחנן: רוחו של נבות היזרעאלי. הוה ליה למידק, כדרכי יצחק. דאמר רבי יצחק: סיגנון אחד עולה לכמה נביאים, ואין שני נביאים מתנבאין בסיגנון אחד. עובדיה אמר (עובדיה א') זדון לבך השיאך, ירמיה אמר (ירמיהו מ"ט) תפלתך השיא אתך זדון לבך. והני, מדקאמרי כולהו כהדדי שמע מינה לא כלום קאמרי. דילמא לא הוה ידע ליה להא דרבי יצחק יהושפט הוה התם, וקאמר להו. דכתיב (מלכים א' כ"ב) ויאמר יהושפט האיך פה נביא לד' עוד. אמר ליה: הא איכא כל הני אמר ליה: כך מקובלני מבית אבי אבא: סיגנון אחד עולה לכמה נביאים, ואין שני נביאים מתנבאים בסיגנון אחד. סנהדרין פט.

He who prophesies what he has not heard [is to condemned to death]. As an example, Zedekiah the son of Chenaanah, as it is written (Kings I 22:11), “And Zedekiah the son of Chenaanah had made him horns of iron.” But what [else] could he have done, seeing that the spirit of Naboth had deceived him, it is written (Kings I 22:20-22), “And the L-rd said, Who shall persuade Ahab, that he may go up and fall at Ramoth-gilead? . . . And there came forth a spirit and stood before the L-rd, and said, I will persuade him . . . And he [the L-rd] said, You shall persuade him and prevail also; go forth and do so.” Rav Yehudah said: What is meant by “Go forth”? Go forth from My precincts. What “spirit” is meant? R. Yohanan said: The spirit of Naboth the Jezreelite? He should have scrutinised [the forecasts of the assembled prophets]. as R. Yitzchak said.: The same communication is revealed to many prophets, yet no two prophets prophecy in the identical phraseology. [Thus,] Obadiah said (Obadiah 1:3), “The pride of your heart has deceived you;” while Jeremiah said (49:16), “Your terribleness has deceived you, and the pride of your heart.” But since all these prophets employed [exactly] the same expression, it proved that they had nothing [really divinely inspired]. But perhaps he did not know of this [criterion laid down by] R. Yitzchak? Jehoshapat was there and warned them thereof, as it is written (Kings I 22:7-8), “And Jehoshapat said, Is there not here a prophet of the L-rd besides, that we may enquire of him?” Thereupon he [Ahab] exclaimed, “But behold all these!” “I have a tradition from my grandfather's house that the same communication is revealed to many prophets, but no two prophesy in the identical phraseology,” replied Jehosophat. **Sanhedrin 89a**

F.

ויעל מלך ישראל ויהושפט מלך יהודה רמת גלעד: ויאמר מלך ישראל אל יהושפט התחפש ובא במלחמה ואתה לבש בגדיך ויתחפש מלך ישראל ויבוא במלחמה: ומלך ארם צוה את שרי הרכב אשר לו שלשים ושנים לאמר לא תלחמו את קטן ואת גדול כי אם את מלך ישראל לבדו: ויהי פראות שרי הרכב את יהושפט והמה אמרו אך מלך ישראל הוא ויסרו עליו להלחם ויזעק יהושפט: ויהי פראות שרי הרכב כי לא מלך ישראל הוא וישבו מאחוריו: ואיש משך בקשת לתמו ויכה את מלך ישראל בין הדבקים ובין השרין ויאמר לרכבו הפך ידך והוציאני מן המחנה כי החליתי: ותעלה המלחמה ביום ההוא והמלך היה מעמד במרכבה נכח ארם וימת בערב ויצק דם המכה אל חיק הרכב: ויעבר הרנה במחנה כבא השמש לאמר איש אל עירו ואיש אל ארצו: וימת המלך ויבוא שמרון ויקברו את המלך בשמרון: וישטף את הרכב על | ברכת שמרון וילקו הכלבים את דמו והזנות רחצו כדבר ד' אשר דבר: ויתר דברי אחאב וכל אשר עשה ובית השן אשר בנה וכל הערים אשר בנה הלוא הם כתובים על ספר דברי הימים למלכי ישראל: מלכים א כב:כט-לט

And the king of Israel and Jehoshaphat the king of Judah went up to Ramoth-Gilead. And the king of Israel said to Jehoshaphat, I will disguise myself, and enter into the battle; but put you on your robes. And the king of Israel disguised himself, and went to the battle. But the king of Aram commanded his thirty two captains who had rule over his chariots, saying, Fight neither with small nor great, except only with the king of Israel. And it came to pass, when the captains of the chariots saw Jehoshaphat, that they said, Surely he is the king of Israel. And they turned aside to fight against him; and Jehoshaphat cried out. And it came to pass, when the captains of the chariots perceived that he was not the king of Israel, that they turned back from pursuing him. And a certain man drew a bow at a venture, and struck the king of Israel between the joints of the armor; so he said to the driver of his chariot, Turn your hand, and carry me from the camp; for I am wounded. And the battle increased that day; and the king was propped up in his chariot against the Arameans, and died at evening; and the blood ran from the wound into the midst of the chariot. And there went a proclamation throughout the camp around sunset, saying, Every man to his city, and every man to his own country. And the king died, and was brought to Samaria; and they buried the king in Samaria. And one washed the chariot in the pool of

Samaria; and the dogs licked up his blood; and the harlots washed themselves in it; according to the word of the L-rd which He spoke. And the rest of the acts of Ahab, and all that he did, and the ivory house which he made, and all the cities that he built, are they not written in the Book of the Chronicles of the Kings of Israel? **Kings I 22:29-39**

G.

וַיִּשְׁכַּב אַחָאָב עִם אֲבֹתָיו וַיִּמְלֹךְ אַחֲזִיָּהוּ בְּנוֹ תַחְתָּיו: וַיְהוֹשֶׁפֶט בֶּן אָסָא מֶלֶךְ עַל יְהוּדָה בְּשָׁנַת אַרְבַּע לְאַחָאָב מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל: יְהוֹשֶׁפֶט בֶּן שְׁלֹשִׁים וַחֲמֵשׁ שָׁנָה בְּמָלְכוֹ וַעֲשָׂרִים וַחֲמֵשׁ שָׁנָה מֶלֶךְ בִּירוּשָׁלַם וְשֵׁם אִמּוֹ עֲזוּבָה בַת שְׁלִיחִי: וַיֵּלֶךְ בְּכָל דֶּרֶךְ אָסָא אָבִיו לֹא סָר מִמֶּנּוּ לַעֲשׂוֹת הַיָּשָׁר בְּעֵינֵי ד': אֲךָ הַבְּמוֹת לֹא סָרוּ עוֹד הָעָם מִזְבָּחִים וּמִקְטָרִים בְּבָמוֹת: וַיִּשְׁלֵם יְהוֹשֶׁפֶט עִם מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל: וַיִּתֵּר דְּבָרֵי יְהוֹשֶׁפֶט וּגְבוּרָתוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה וְאֲשֶׁר נִלְחַם הֵלֵא הֵם כְּתוּבִים עַל סֵפֶר דְּבָרֵי הַיָּמִים לְמַלְכֵי יְהוּדָה: וַיִּתֵּר הַקִּדְשׁ אֲשֶׁר נִשְׂאָר בִּימֵי אָסָא אָבִיו בְּעַר מִן הָאָרֶץ: וּמֶלֶךְ אֵין בְּאֵדוֹם נֹצֵב מֶלֶךְ: יְהוֹשֶׁפֶט עָשָׂה אֲנִיּוֹת תְּרִישִׁישׁ לְלֶכֶת אוֹפִירָה לְזָהָב וְלֹא הֵלֶךְ כִּי נִשְׁבְּרוּ אֲנִיּוֹת בְּעֶצְיוֹן גָּבֵר: אִזְ אָמַר אַחֲזִיָּהוּ בֶן אַחָאָב אֶל יְהוֹשֶׁפֶט יֵלְכוּ עִבְדֵי עִם עִבְדֶיךָ בְּאֲנִיּוֹת וְלֹא אָבָה יְהוֹשֶׁפֶט: וַיִּשְׁכַּב יְהוֹשֶׁפֶט עִם אֲבֹתָיו וַיִּקְבַּר עִם אֲבֹתָיו בְּעִיר דָּוִד אָבִיו וַיִּמְלֹךְ יְהוֹרָם בְּנוֹ תַחְתָּיו: מַלְכִים א כב:כט-נא

And Ahab slept with his fathers; and Ahaziah his son reigned in his place. And Jehoshaphat the son of Asa began to reign over Judah in the fourth year of Ahab king of Israel. Jehoshaphat was thirty five years old when he began to reign; and he reigned twenty five years in Jerusalem. And his mother's name was Azubah the daughter of Shilhi. And he walked in all the ways of Asa his father; he turned not aside from it, doing that which was right in the eyes of the L-rd; - nevertheless the high places were not taken away; For the people still offered and burned (incense) in the high places. And Jehoshaphat made peace with the king of Israel. - And the rest of the acts of Jehoshaphat, and his might that he showed, and how he fought, are they not written in the Book of the Chronicles of the Kings of Judah? And the remnant of the cult prostitutes, which remained from the days of his father Asa, he took from the land. There was then no king in Edom; a deputy was king. - Jehoshaphat made ships of Tarshish to go to Ophir for gold; but they went not; for the ships were wrecked at Ezion-Geber. - Then said Ahaziah the son of Ahab to Jehoshaphat, Let my servants go with your servants in the ships. But Jehoshaphat would not. And Jehoshaphat slept with his fathers, and was buried with his fathers in the city of David his father; and Jehoram his son reigned in his place. **Kings I 22:40-51**

H.

וַיָּשָׁב יְהוֹשֶׁפֶט מֶלֶךְ יְהוּדָה אֶל בֵּיתוֹ בְּשָׁלוֹ לִירוּשָׁלַם: וַיֵּצֵא אֶל פָּנָיו יְהוּא בֶן חַנְנִי הַחֹזֶה וַיֹּאמֶר אֶל הַמֶּלֶךְ יְהוֹשֶׁפֶט הֲלָרָשָׁע לְעֹזֵר וּלְשֹׂנְאֵי ד' תִּאָּהָב וּבִזְאֵת עָלֶיךָ קִצְף מִלְּפָנֵי ד': אָבֵל דְּבָרִים טוֹבִים נִמְצְאוּ עִמָּךְ כִּי בְעֵרַת הָאֲשֵׁרוֹת מִן הָאָרֶץ וְהַכִּינּוֹת לְבַבְךָ לְדָרוֹשׁ הָאֵל-לֵהִים: וַיָּשָׁב יְהוֹשֶׁפֶט בִּירוּשָׁלַם וַיָּשָׁב וַיֵּצֵא כַּעַם מִבְּאֵר שֶׁבַע עַד הַר אֶפְרַיִם וַיִּשִׁיבֵם אֶל ד' אֵל-לֵהִי אֲבוֹתֵיהֶם: וַיַּעֲמֵד שְׁפֹטִים בְּאָרֶץ בְּכָל עָרֵי יְהוּדָה הַבְּצֻרוֹת לְעִיר וָעִיר: וַיֹּאמֶר אֶל הַשְּׁפֹטִים רְאוּ מָה אִתְּם עֲשִׂים כִּי לֹא לְאָדָם תִּשְׁפֹּטוּ כִּי לַד' וַעֲמַכֶּם בְּדָבָר מִשְׁפָּט: וַעֲתָה יְהִי פַחַד ד' עֲלֵיכֶם שִׁמְרוּ וַעֲשׂוּ כִּי אֵין עִם ד' אֵל-לֵהִינוּ עוֹלָה וּמִשָּׂא פָּנִים וּמִקַּח שוֹחַד: וְגַם בִּירוּשָׁלַם הָעֵמִיד יְהוֹשֶׁפֶט מִן הַלְוִיִּם וְהַכֹּהֲנִים וּמִרְאֲשֵׁי הָאֲבוֹת לְיִשְׂרָאֵל לְמִשְׁפַּט ד' וְלָרִיב וַיִּשְׁבּוּ יְרוּשָׁלַם: וַיֵּצֵא עֲלֵיהֶם לְאֹמֶר כֹּה תַעֲשׂוּן בִּירוֹאֵת ד' בְּאִמּוֹנָה וּבְלִבְבֵי שְׁלָם: וְכָל רִיב אֲשֶׁר יָבוֹא עֲלֵיכֶם מֵאֲחֵיכֶם | הַיֹּשְׁבִים בְּעָרֵיהֶם בֵּין דָם | לְדָם בֵּין תוֹרָה לְמִצְוָה לְחֻקִּים וּלְמִשְׁפָּטִים וְהִזְהַרְתֶּם אִתְּם וְלֹא יֵאָשְׁמוּ לַד' וְהָיָה קִצְף עֲלֵיכֶם וְעַל אֲחֵיכֶם כֹּה תַעֲשׂוּן וְלֹא תֵאָשְׁמוּ: וְהָנָה אֲמַרְיָהוּ כֹהֵן הָרֹאשׁ עֲלֵיכֶם לְכָל דָּבָר ד' וּזְבֻדָּהוּ בֶן יִשְׁמַעְאֵל הַנָּגִיד לְבֵית יְהוּדָה לְכָל דָּבָר הַמֶּלֶךְ וְשֹׁטְרֵים הַלְוִיִּם לְפָנֵיכֶם חֲזָקוּ וַעֲשׂוּ וַיְהִי ד' עִם הַטוֹב: דְּבָרֵי הַיָּמִים ב יט:א-יא

And Jehoshaphat the king of Judah returned to his house in peace to Jerusalem. - And Jehu the son of Hanani the seer went out to meet him, and said to king Jehoshaphat, Should you help the wicked, and love those who hate the L-rd? Therefore wrath has come upon you from the L-rd. But some good is found in you, for you have taken away the Asherot from the land, and have prepared your heart to seek G-d. And Jehoshaphat lived in Jerusalem; and he went out again among the people from Beersheba to Mount Ephraim, and brought them back to the L-rd G-d of their fathers. - And he appointed judges in the land throughout all the fortified cities of Judah, city by city, - And he said to the judges, Take heed what you do; for you do not judge for man, but for the L-rd, who is with you in the judgment. And now let the fear of the L-rd be upon you; take heed and do it; for there is no iniquity with the L-rd our G-d, nor respect of persons, nor taking of bribes. And also in Jerusalem Jehoshaphat appointed Levites, and priests, and heads of the fathers' houses of Israel, to give judgment for the L-rd, and for controversies. And they had their seat in Jerusalem. - And he charged them, saying, Thus shall you do in the fear of the L-rd, faithfully, and with a perfect heart. And whatever cause shall come to you from your brothers who live in their cities, between blood and blood, concerning Torah and commandment, statutes and judgments, you shall warn them not to trespass against the L-rd, bringing wrath upon you and upon your brothers. Do this, and you shall not trespass. And, behold, Amariah the chief priest is over you in all matters of the L-rd; and Zebadiah the son of Ishmael, the ruler of the house of Judah, for all the king's matters; also the Levites shall be officers - before you. Deal courageously, and the L-rd shall be with the good. **Chronicles II 19:1-11**

I.

אֲחַזְיָהוּ בֶן אַחָאָב מֶלֶךְ עַל יִשְׂרָאֵל בְּשִׁמְרוֹן בְּשָׁנָה שְׁבַע עָשָׂרָה לַיהוֹשָׁפָט מֶלֶךְ יְהוּדָה וַיִּמְלֹךְ עַל יִשְׂרָאֵל שְׁנָתַיִם: וַיַּעַשׂ הָרַע בְּעֵינֵי ד' וַיִּלְךְ בְּדֶרֶךְ אָבִיו וּבְדֶרֶךְ אִמּוֹ וּבְדֶרֶךְ יְרָבְעָם בֶּן נֹבַט אֲשֶׁר הִחֲטִיא אֶת יִשְׂרָאֵל: וַיַּעֲבֹד אֶת הַבַּעַל וַיִּשְׁתַּחֲוֶה לוֹ וַיִּכְעַס אֶת ד' אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל כְּכֹל אֲשֶׁר עָשָׂה אָבִיו: מַלְכִים א כב:נב-נד

Ahaziah the son of Ahab began to reign over Israel in Samaria the seventeenth year of Jehoshaphat king of Judah, and reigned two years over Israel. And he did evil in the sight of the L-rd, and walked in the way of his father, and in the way of his mother, and in the way of Jeroboam the son of Nebat, who made Israel sin; For he served Baal, and worshipped him, and provoked to anger the L-rd G-d of Israel, according to all that his father had done. **Kings I 22:52-54**

TIMELINE (ACCORDING TO THE GAON OF VILNA)

DATE (סדר עולם)	KINGS OF JUDAH	KINGS OF ISRAEL
835 BCE - ב' תתקכ"ה	Solomon שְׁלֹמֹה	Solomon שְׁלֹמֹה
795 BCE - ב' תתקס"ה	Rehoboam רְחֹבָעָם	Jeroboam יְרֵבֹעָם בֶּן נְבַט
778 BCE - ב' תתקפ"ב	Abijam אַבְיָם	
775 BCE - ב' תתקפ"ה	Asa אָסָא	
774 BCE - ב' תתקפ"ו		Nadab נָדָב בֶּן יְרֵבֹעָם
773 BCE - ב' תתקפ"ז		Baasha בַּעֲשָׂא בֶּן אֲחִיָּה
750 BCE - ג' י'		Elah אֵלָה בֶּן בַּעֲשָׂא
749 BCE - ג' י"א		Zimri זִמְרִי
749 BCE - ג' י"א		Omri עֲמֹרִי
738 BCE - ג' כ"ב		Ahab אַחָאָב בֶּן עֲמֹרִי
734 BCE - ג' כ"ז	Jehoshaphat יְהוֹשָׁפָט	
717 BCE - ג' מ"ג		Ahaziah אֲחַזְיָהוּ בֶּן אַחָאָב
716 BCE - ג' מ"ד		Jehoram יְהוֹרָם בֶּן אַחָאָב
709 BCE - ג' נ"א	Jehoram יְהוֹרָם	
705 BCE - ג' נ"ה	Ahaziah אֲחַזְיָהוּ	
704 BCE - ג' נ"ו	Athaliah עֲתַלְיָהוּ בַת אַחָאָב	Jehu יְהוּא בֶּן יְהוֹשָׁפָט
698 BCE - ג' ס"ב	Joash יוֹאָשׁ בֶּן אֲחַזְיָהוּ	
676 BCE - ג' פ"ד		Jehoahaz יְהוֹאָחָז בֶּן יְהוּא
659 BCE - ג' ק"א		Jehoash יְהוֹאָשׁ בֶּן יְהוֹאָחָז
658 BCE - ג' ק"ב	Amaziah אַמְצִיָּה	
645 BCE - ג' קט"ו		Jeroboam יְרֵבֹעָם בֶּן יוֹאָשׁ
630 BCE - ג' ק"ל	Azariah (עוזיה) עֲזַרְיָה	
607 BCE - ג' קנ"ג		Zechariah זְכַרְיָהוּ בֶּן יְרֵבֹעָם
606 BCE - ג' קנ"ד		Shallum שְׁלוֹם בֶּן יְבֹשָׁפָט
606 BCE - ג' קנ"ד		Menahem מְנַחֵם בֶּן גְּדִי
596 BCE - ג' קס"ד		Pekahiah פְּקַחְיָה בֶּן מְנַחֵם
594 BCE - ג' קס"ו		Pekah פְּקַח בֶּן רַמְלֵיָהוּ
593 BCE - ג' קס"ז	Jotham יוֹתָם	
577 BCE - ג' קפ"ג	Ahaz אַחָז	
574 BCE - ג' קפ"ו		Hoshea הוֹשֵׁעַ בֶּן אֵלָה
561 BCE - ג' קצ"ט	Hezekiah חֲזַקְיָהוּ	
555 BCE - ג' ר"ה	גלות של עשרת השבטים	End of the Monarchy in Israel
532 BCE - ג' רכ"ח	Manasseh מְנַשֶּׁה	
477 BCE - ג' רפ"ג	Amon אָמוֹן	
475 BCE - ג' רפ"ה	Josiah יֹאשִׁיָּהוּ	
444 BCE - ג' שט"ז	Jehoahaz יְהוֹאָחָז	
444 BCE - ג' שט"ז	Jehoiakim יְהוֹיָקִים	
433 BCE - ג' שכ"ז	Jehoiachin יְהוֹיָכִין	
432 BCE - ג' שכ"ח	Zedekiah צְדַקְיָהוּ	
421 BCE - ג' של"ט	חורבן הבית וגלות יהודה	End of the Monarchy in Judah